

Fekete István: Tüskevár – részlet

A levél valami irkalap volt, István bácsi döcögő, nagy betűivel:

[...]

Ha péntekig nem jössz meg, akkor szombaton hajnalban négykor légy a hídnál, az úton, és kapaszkodj fel a kocsira. Bütyök barátodat hozd ide, mert Nancsi néni kiátkoz benneteket, ha nem eszitek meg az ünnepi ebédet. Ebéd után mehettek világgá! Szervusz!

István bátyád

Gyula rámosolygott a levélre, és a polcra tette Bütyök levele mellé.

- Hol van az a híd, Gergő bácsi?
- Itt lejjebb a Zalán; nincs messzi, másfél óra alatt odaér az ember, ha jól kilép.
- Másfél óra, ha jól kilép... – nézett maga elé a fiú, s arra gondolt, hogy mi hát a „messzi” Matulának?
- István bácsi azt írja, hogy négyre legyünk ott.
- Rólam is ír?
- Nem... de hogy talállok én egyedül oda?
- Könnyen. Megy a parton, amíg a hídhöz ér. Másfelé nem is lehet menni, mert egyik oldalon a folyó, másik oldalon a berek. Csak a gáton. Kettőkor elindul, aztán odaballag. Elhallgass, Csikasz, mert kupán váglak. Ne nézd őket, ha nem tetszenek.

Csikasz ugyanis még mindig a rákokat ugatta.

Kettőkor elindul... – révedezett Tutajos – kettőkor! És aztán csak úgy „odaballag”... Talán még holdvilág sem lesz... – És újra megnézte a levelet. Semmi kétség, István bácsi világosan

beszél és ír. „Hajnalban négykor légy a hídnál.” Igen: légy a hídnál – nem rossz...

– Sötét lesz még akkor, Gergő bácsi.

– Sötét hát, de háromkor már világosodik. Hanem a fánk fogytán van. Hozhatna...

Tutajos kivette a baltát a *szelemen* alól, és ment fáért. Alig várta, hogy megfelelő ágat találva belevágja mérgét a fába, mert haragudott az egész világra, mindenre és mindenkire, még Bütyökről is megfeledkezett. Egyszóval: Ladó Gyula Lajos – *félt*, de ezt semmiképpen nem akarta bevallani. Ettől pedig fogcsikorgatóan dühös lett, mert tudta, hogy nem kéri meg az öreget, hogy kísérje el, elmegy a hídhöz egyedül, ha apró ördögök csónakáznak a vízen, és leszakad az egész csillagos ég, akkor is.

Kinézett egy vastag, száraz ágat a fűzfán.

– „Kettőkor elindul” azanyád! – és lecsapott a balta. – „Aztán odaballag” – puff a balta, csak úgy repült a forgács, de aztán megállt, mert szeme megakadt valamin. Megakadt és megborzongott. Egy alacsony odúból szokatlanul vastag kígyó kúszott ki, és ugyancsak igyekezett lefelé.

A fiú elvesztette a fejét.